

tit amb la porpra del sacerdot o ha disfressat amb la indumentaria més ridícula; som els qui veiem apropar-se els nostres semblants amb l'esperança més sublim o els veiem allunyar amb l'escepticisme més desencorajador; som els qui rebem les proves d'agraïment i d'amor més sinceres o els que sofrim el menyspreu i el desagraïment més amarg; som els qui sortim de les llars amb l'alegria i la salut o els qui en marxem amb el dolor i la mort; els qui ens hem vist enlairats més amunt dels homes i més humiliats que tots els altres; som, en fi, els que en tots els temps, ridiculitzats o exaltats, amb ànima de sant o de diable, hem passat per totes les literatures que són el reflex de la vida i l'ànima dels pobles. I no som res d'això; no som altra cosa que homes com els altres, que exercim una professió com la de tots, amb iguals virtuts i iguals defectes; però això, això tan clar, és el que encara no hem pogut fer entendre.

Veus aquí un motiu pel qual nosaltres hem de buscar també el contacte amb el poble, per a desfer tots aquests prejudicis i reclamar el concepte que ens mereixem i el lloc que ens pertoca dins la societat, ni més enllà, ni més ençà, exactament al límit que ens marca el nostre valor social.

Es cert que la nostra professió té un caràcter sagrat que li infondeix tot el que relaciona amb la vida, o millor, amb la mort de l'home, però aquest caràcter no ha de portar-nos més enllà del que pretenem que no és altra cosa que veure-la honorada dels propis i respectada dels estranys.

La classe mèdica, que individualment ha donat mantes proves d'una gran activitat social en diversos aspectes, descuidava sempre el de la pròpia defensa i pels mateixos metges, durant llarg temps, s'ha sostingut l'equívoc o s'ha patit l'ofuscació de creure que els seus interessos eren menyspreables al costat del compliment de la seva sagrada missió.

Res més lluny de la veritat, ni res més lluny de l'enlairament de la medicina. El metge abnegat, el sacerdot, consumia el seu cos en l'estudi, sense altra recompensa que la que li donava la seva consciència; i el seu treball arribava a florir com una flor perduda en un erm, perquè com que l'esperit de sacrifici és excepcional, aquests fets aïllats no atreïen el respecte general dels estranys envers la professió, que, generalment, tampoc

així era honorada pels propis companys, fiats en els sacrificis individuals aliens.

I així la medicina anava caminant amb lent pas a pas; en canvi ara, al procurar que el progrés, com en tot, no hagi de fer-se a força de sacrificis, sinó compensat amb prosperitats, és d'esperar, com ja es nota, veure avançar més ràpidament la nostra estimada professió.

I aquesta és, senyors, la tasca del Sindicat de Metges de Catalunya, exactament la mateixa que la seguida arreu del món pels companys que s'han percatat dels deures que ens imposa l'exercici de la nostra professió.

El Sindicat de Metges de Catalunya és la gran germanor que ha de vetllar, sense tutories, sense intrusions estranyes, lliurement per la bona voluntat i assistència de tots els germans de professió de la nostra terra, pel millorament del metge; exigint-li el màxim d'eficàcia en el seu comès i proporcionant-li la màxima recompensa pel seu treball.

I no cregueu que sigui un interès merament material el que ens guia. No, el Sindicat de Metges de Catalunya no fa més que afirmar amb tota consciència, d'una manera reflexiva, madura, categòrica i radical que la professió mèdica té el dret inviolable, indiscutible a viure com qualsevol de les altres professions lliures, i al reclamar aquest dret el Sindicat de Metges de Catalunya té ben present i persegueix com a primer fi el millorament de la mateixa professió i l'aplicació fins al límit, en profit dels nostres semblants, del que la ciència ha posat i pugui posar en les nostres mans.

Per a fer-vos comprendre clarament la necessitat i la significació d'aquesta obra social que pretenem que sigui el nostre Sindicat, em caldrà fer-vos devallar fins a les profunditats tèrboles de la nostra professió i partir d'allí per anar-vos mostrant la nostra actuació fins a demostrar-vos els resultats obtinguts i les esperances que ens forgem per l'esdevenidor.

Perdoneu que amb el desig d'exposar ben obertament davant vostre el que és i pensa ésser el Sindicat de Metges de Catalunya proporcioni un desengany als profans que coneixen tan sols l'extern, i desvetlli en els companys abstrerts pel treball quotidià inquietuds desconegudes.

La nostra terra vibrava tota ella pels moviments obrers que l'emplenaven íntegrament amb les més